

אמנה (מס' 122) בדבר מדיניות התעסוקה, 1964

הועידה הכללית של ארגון העבודה הבינלאומי, אשר זומנה בג'נבה על ידי הוועד המנהל של משרד העבודה הבינלאומי ונתכנסה למושב הארבעים ושמונה ב-17 ביוני 1964.

בשומה אל לב, כי הצהרת פילדלפיה מכירה בהתחייבות החגיגית של ארגון העבודה הבינלאומי לקדם בין האומות ביצוען של תכניות המיועדות להשגת תעסוקה מלאה ולהעלאת רמת החיים וכי ההקדמה לחוקת ארגון העבודה הבינלאומי קוראת למניעת אבטלה ולהבטחת שכר מתהוגן;

בשומה אל לב לפי הצהרת פילדלפיה מוטל על ארגון העבודה הבינלאומי לבחון ולבדוק את השלכותיה של המדיניות הכלכלית והכספית על מדיניות התעסוקה לאור המטרה היסודית האומרת ש"לכל בני-האדם, ללא הבדל גזע דת או מין, עומדת הזכות לשאוף לקדמה חומרית ולהתפתחות רוחנית בתנאים של חופש וכבוד של בטחון כלכלי ושל סיכויים שווים";

בשומה אל לב כי ההצהרה העולמית של זכויות האדם קובעת, כי "לכל אדם זכות לעבודה, לבחירה חופשית של עבודתו, ולתנאי עבודה צודקים ומספקים ולהגנה מפני אבטלה";

בתימה את דעתה להוראותיהן ולמשמעויותיהן של אמנות העבודה הבינלאומיות והמלצות העבודה הבינלאומיות שלהן קשר ישיר למדיניות התעסוקה, וביתר יחוד לאמנה ולהמלצה בדבר שירות התעסוקה, 1948 והמלצה בדבר הכוונה מקצועות, 1949, להמלצה בדבר הכשרה מקצועית, 1962, ולאמנה ולהמלצה בדבר הפליה ותעסוקה ומקצוע, 1968;

בשומה אל לב, כי מסמכים אלה מקומם במסגרת רחבה יותר של תכנית בין-לאומית המכוונת להבטיח פיתוח כלכלי המבוסס על תעסוקה מלאה, יוצרת, ולפי בחירה;

לאחר שהחליטה לאמץ הצעות שונות לעגין מדיניות התעסוקה, הצעות הנכללות בסעיף השמיני של סדר היום של המושב;

לאחר שהחליטה כי הצעות אלו ילבושו צורה של אמנה בין-לאומית.

מאמצת ביום זה, תשעה ביולי אלף תשע מאות ששים וארבע, את האמנה דלקמן, שתיקרא "אמנה בדבר מדיניות התעסוקה, 1964".

סעיף 1

1. במגמה להמריץ את הגידול ואת הפיתוח הכלכליים, להעלות את רמות החיים, למלא אחר

אומצה בוועידה במושב הארבעים ושמונה ג'נבה, 9 ביולי, 1964. ישראל אישרה את האמנה ביום 26 בינואר, 1970, האמנה נכנסה לתוקף לגבי ישראל ביום 26 בינואר, 1970 ופורסמה בכתבי אמנה 748, כרך 21, עמ' 725, שם מובאים גם הגירסאות באנגלית וצרפתית, שדין מקור לשניהם, ראה סעיף 12 להלן.

על אמנות עבודה בינלאומיות כמקור לפרשנות, ראה פסה"ד נפרס 10.15.01, לכרך ב' בקובץ, 17; בכללי פרשנות, תחת הכותרת "על היוקקות למקורות זרים".

וראה דב"ע שס/18-4, ההסתדרות הכללית ואח' - עיריית ת"א; פד"ע כרך י"ב, עמ' 52, בו נפסק כי אמנה בינלאומית אינה הופכת לחלק של המשפט הפוזיטיבי, עלידי אישורה עלידי ישראל. אך יחד עם זאת, ההנחה היא שמדינת ישראל מכבדת את חובותיה במשפט הבינלאומי ואינה מחוקקת תוך הפרתו. יודגש שבתחום משפט העבודה הבינלאומי ואישור אמנות עבודה בינלאומיות, הולכת ישראל, מאז החלה לאשר אמנות אלה, בדרך טיוחדת. הדרך היא, הפניית תשומת הלב של הכנסת לכוונה לאשר אמנה בהקשר לדבר חקיקה. על כן, במידה והדבר תלוי בפיו וש החוק, במסגרת הסותרת לכך - יש להימנע מפירוש הסביא להפרת המשפט הבינלאומי המחייב את המדינה, בג"צ 103/67, "דה אמריקן אירופין בית-אל מישן" נ. שר הפנים ואח'; פד"י כרך כא(2), עמ' 325, בעמ' 333; ע"א 65/67, דנותה קורס ואח' נגד וולף קירשן; פד"י כרך כ"א(2), עמ' 20, בעמ' 26.

הוא הדין להמלצת עבודה בין לאומית, ראה דב"ע לנ/3-9, "צרי" - ריקס; פד"ע כרך ד', עמ' 447, בעמ' 492, בו נאמר ער בית-הדין לכך שהמלצת עבודה בין-לאומית אינה מחוזה סקור לזכויות וחובות במשפט הישראלי, אך משבאים לקבוע מה מתיישב ומה אינו מתיישב עם "מושגי יסוד של יחסי עבודה", מותר ויותר ללמוד מהמלצה, שהרי ודאי משקפת היא את הרצון, ובשום אופן אינה משקפת את הפסול.

10.11.9

1